

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL CLUJ
SECȚIA COMERCIALĂ, DE CONTENCIOS
ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
Dosar nr.17.941/2005

Pentru Conformitate

SECRETAR GENERAL
Secția de Servicii și Informatică Publică
Cluj

DECIZIA CIVILĂ NR. 11.815/2005
Ședința publică din 28 noiembrie 2005

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE :
JUDECĂTOR :
JUDECĂTOR :
GREFIER :

S-a luat în examinare recursul declarat de reclamanta **SC SRL**, împotriva sentinței civile nr. 1196 din 09 septembrie 2005, pronunțată în dosarul nr. 1869/2005 al Tribunalului Sălaj, în contradictoriu cu intimata **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE A JUDEȚULUI SĂLAJ**, având ca obiect anularea Deciziei nr. 35 din 30.05.2005.

La apelul nominal făcut în cauză se prezintă pentru recurentă, avocat Rosana și pentru intimata D.G.F.P.Sălaj, consilier juridic

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Recursul este timbrat cu 2 lei taxă judiciară de timbru și 0,3 lei timbru judiciar.

Examinare cauzei s-a făcut cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Aurelia Slabu de la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Cluj.

S-a făcut referatul cauzei, după care se constată că în data de 18.11.2005 a sosit la dosar prin fax întâmpinare din partea D.G.F.P. Sălaj, prin care se solicită în principal respingerea recursului ca tardiv formulat în temeiul art. 20 din Legea nr. 554/2004, iar pe fond ca nefondat, întâmpinare care a fost trimisă la dosar și prin poștă în data de 22.11.2005, care s-a comunicat cu reprezentanta recurente.

Reprezentanta intimatei D.G.F.P. Sălaj susține excepția de tardivitate a recursului invocată în baza art. 20 din Legea nr. 554/2004, întrucât termenul de recurs pentru reclamantă curge de la pronunțare și nu de la comunicare, consilierul juridic al acesteia a fost la dezbateri, iar pe fond solicită respingerea recursului și menținerea ca temeinică și legală a hotărârii recurate. În realitate intenția celor două părți era să încheie un contract de vânzare cumpărare, care nu se putea încheia pentru că între vânzător și F.P.S. era un contract încheiat în data de 19.12.1994, în care se stipula interdicția înstrăinării bunurilor prevăzute în anexa la contractul de închiriere, timp de 10 ani. Potrivit art. 6 Cod fiscal organul fiscal este îndreptățit să precizeze relevanța stărilor de fapt fiscale asupra impozitelor și taxelor datorate de către contribuabili, având posibilitatea să constate simulația unei operațiuni juridice în vederea generării unor consecințe fiscale diferite. De asemenea au dreptul de a recalifica actele juridice în cazul în care constată, din analiza elementelor acestora și a comportamentului părților în executarea lor, că intenția a fost de a încheia alt act juridic, ceea ce este aplicabil și în speța de față.

Reprezentanta recurente susține că hotărârrea recurată a fost dată cu drept de recurt în 15 zile de la comunicare și că recursul a fost declarat în termen. Pe fond solicită admiterea recursului pentru motivele arătate în scris. Obiectul este obligația de a face, organul fiscal și instanța de fond nu s-au pronunțat cu privire la validitatea unui contract de vânzare cumpărare. Referitor la contractul încheiat cu FPS susține că contractul de închiriere a fost încheiat în termenul celor 10 ani.

Reprezentanta Ministerului Public în temeiul legii contenciosului administrativ coroborate cu dispozițiile Codului de procedură civilă apreciază excepția de tardivitate ca fiind neîntemeiată și solicită respingerea excepției. Pe fond pune concluzii de respingere a recursului ca nefondat având în vedere că sumele de bani au fost înregistrate pe cheltuieli, cu titlu de chirie, pentru a fi deductibile fiscal la calculul impozitului pe profit, instanța interpretând actul ca pe un ante contract de vânzare-cumpărare.

Curtea reține cauza în pronunțare și asupra excepției și asupra recursului.

CURTEA

Asupra prezentului recurs constată:

Prin sentința civilă nr. 1.196 din 9.09.2005 pronunțată de Tribunalul Sălaj în dosarul nr. 1.869/2005 a fost respinsă ca nefondată acțiunea reclamantei S.C. " S.R.L. împotriva pârâtei DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE SĂLAJ privind anularea deciziei nr. 35/30.05.2005.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut, în esență, că decizia instituției pârâte prin care a respins contestația reclamantei împotriva deciziei de impunere nr. 375/2005 vizând stabilirea unui impozit suplimentar în sumă de lei la care s-au calculat dobânzi și penalități este legală și temeinică deoarece din baza de impunere nu s-au putut scade cheltuielile înregistrate în contabilitate cu titlu de chirie pentru a putea fi deductibile deoarece, în realitate, reclamanta a realizat o investiție de euro, această sumă reprezentând prețul pentru achiziționarea unui imobil și nu chirie pentru folosirea lui.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs reclamanta, solicitând admiterea lui, modificarea hotărârii atacate în sensul admiterii contestației formulate împotriva deciziei nr. 337/2005 și a celei prin care a fost soluționată contestația împotriva acesteia, respectiv decizia nr. 35/30.05.2005 emisă de către D.G.F.P. Sălaj, considerând că în mod greșit s-a interpretat un contract de închiriere a unui imobil cu un contract de vânzare-cumpărare a aceluși imobil.

Prin întâmpinarea depusă, intimata D.G.F.P. Sălaj a invocat excepția tardivității declarării recursului, iar pe fond a solicitat respingerea lui ca nefondat, arătând, în esență, că termenul de recurs curge de la pronunțare potrivit disp. Legii contenciosului administrativ, iar reclamanta nu a depus recursul în termenul legal de 15 zile.

Analizând excepția tardivității înregistrării recursului, Curtea, din examinarea actelor și lucrărilor dosarului precum și a dispozițiilor legale incidente, reține următoarele:

Prevederile art. 301 C.pr.civ. arată că „termenul de recurs este de 15 zile de la comunicarea hotărârii, dacă legea nu dispune altfel”.

Rezultă de aici că în privința curgerii termenului de recurs avem regula, potrivit căreia, momentul din care începe să curgă termenul este momentul comunicării hotărârii, precum și excepția în conformitate cu care dacă legea dispune altfel, termenul de recurs se calculează de la un alt moment, anume prevăzut prin aceea dispoziție legală derogatorie de la regulă.

O astfel de situație este și cea care rezultă din cauzele ce se soluționează sub imperiul noii legi a contenciosului administrativ, cu nr. 554/2004, intrată în vigoare la 7.01.2005, prezenta cauză făcând parte din acestea.

Potrivit art. 20 din legea citată, „hotărârea pronunțată de prima instanță poate fi atacată cu recurs, în termen de 15 zile de la pronunțare, ori de la comunicare”.

Drept urmare, în privința acestor cauze avem două momente alternative de la care începe să curgă termenul de recurs, care nu pot fi determinate decât de două situații diferite, respectiv prezența sau absența la dezbateri a părților.

Astfel, ținând cont și de alte dispoziții din C.pr.civ., când termenele pentru declararea căilor de atac curg de la pronunțare, această ipoteză corespunde situației în care părțile sunt prezente la dezbateri și deci, se presupune că sunt prezente și la pronunțare.

Prin urmare, în astfel de cauze, termenul de recurs curge de la pronunțare potrivit textului de lege citat și nu poate fi calculat altfel, chiar dacă a fost greșit indicat în dispozitivul hotărârii, atunci când părțile au fost prezente la dezbateri.

Rezultă din actele și lucrările dosarului că reclamanta a fost prezentă la dezbateri, prin reprezentant, la data de 9.05.2005, când s-a și pronunțat sentința atacată, astfel că termenul de recurs care a curs de la pronunțarea sentinței a expirat la data de 26.09.2005 (având în vedere că ziua în care s-a sfârșit nu era o zi lucrătoare).

Cum recursul a fost declarat la data de 14.10.2005, el este tardiv, urmând a fi respins ca atare având în vedere și disp. art. 312 alin. 1 teza a II-a C.pr.civ.

Întrucât la soluționarea recursului s-a avut în vedere o excepție, nu se mai impune a fi analizate și celelalte motive de recurs vizând fondul cauzei.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E :**

Cu majoritate de voturi respinge ca tardiv recursul declarat de reclamanta **S.C. „S.R.L.”**, cu sediul în str. Corilor, nr. 11, jud. Sălaj, înregistrată la Oficiul Registrului Comerțului Sălaj sub nr. J31/121/1997, prin reprezentanții săi legali, împotriva sentinței civile nr. 1.196 din 9 septembrie 2005, pronunțată în dosarul nr. 1869/2005 al Tribunalului Sălaj pe care o menține în întregime.

Decizia este irevocabilă.

Data și pronunțată în ședința publică din 28 noiembrie 2005.

PREȘEDINTE,

JUDECĂTOR,

GREFIER.

Red. /dact.
2 ex./7.12.2005.

OPINIE SEPARATĂ,

Contrar soluției exprimate cu votul majorității membrilor completului de judecată, apreciez că soluția care se impune a fi pronunțată este aceea de respingere a excepției tardivității formulării recursului și respingerea recursului reclamantei SC SRL ca fiind nefondat pentru următoarele considerente:

Potrivit art.20 alin.1 din Legea nr.554/2004, hotărârea pronunțată în primă instanță poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile de la pronunțare ori de la comunicare iar conform art.102 C.pr.civ., termenele încep să curgă de la data comunicării actelor de procedură, dacă legea nu dispune altfel.

Coroborând dispozițiile legale enunțate anterior se poate conchide că în cauzele care privesc contenciosul administrativ legiuitorul a statuat că există și un alt moment de la care termenul de recurs poate începe să curgă respectiv cel al pronunțării hotărârii instanței de fond instituind astfel o excepție de la regula potrivit căreia termenul începe să curgă de la data comunicării hotărârii.

Se impune prin urmare a lămurii ce presupune sintagma "pronunțare".

Se poate observa că această sintagmă *pronunțare* vizează pe de-o parte, momentul la care instanța a făcut publică soluția adoptată potrivit art.258 alin.2 C.pr.civ. respectiv prin pronunțare, "de președinte, în ședință, chiar în lipsa părților" iar pe de altă parte, partea a luat cunoștință de această soluție prin pronunțarea făcută, fiind prezent la momentul aducerii la cunoștință publică a soluției adoptate de către judecători în procesul deliberării.

Textul art.20 alin.1 din Legea nr.554/2004 face distincție ca moment de la care curge termenul de declarare a căii de atac a recursului între *pronunțare sau comunicare*. În aceste condiții, este necesar ca delimitarea acestor momente să fie făcută prin raportare la normele de drept comun; prin urmare, dacă partea a fost prezentă la pronunțare, termenul curge pentru aceasta de la pronunțare iar dacă nu a fost prezentă la pronunțare, termenul curge de la comunicarea hotărârii.

Cum în speță nu există dovada împrejurării că reclamanta a fost prezentă la pronunțare termenul pentru exercitarea căii de atac curge de la comunicarea hotărârii, dispozițiile art.20 alin.1 din Legea nr.554/2004 și respectiv art.102 C.pr.civ. aplicându-se corespunzător, prezența reclamantei prin reprezentant cu prilejul soluționării cauzei în fond fiind fără relevanță juridică.

Pentru toate aceste considerente, în temeiul dispozițiilor legale enunțate anterior, apreciez că se impune respingerea excepției tardivității ca fiind nefondată.

În ceea ce privește, însă, recursul promovat, soluția care se impune este aceea a respingerii recursului declarat de reclamantă ca fiind nefondat pentru următoarele considerente:

În mod corect organele fiscale și apoi instanța de fond au procedat la stabilirea intenției reale a părților la momentul încheierii contractului evidențiind că acesta este în fapt un antecontract de vânzare-cumpărare a unui imobil și nu un contract de închiriere, fiind edificatoare prevederile art.12 din convenția părților, această posibilitate de recalificare a convenției fiind recunoscută organelor fiscale întrucât acestea produc consecințe fiscale diferite.

Prin urmare, întrucât ne aflăm în prezența unui contract translativ de proprietate în mod greșit reclamanta a procedat la înregistrarea pe cheltuieli, cu titlu de chirie a unor sume și a procedat la deducerea acestora diminuând astfel impozitul pe profit datorat, decizia părâtei fiind temeinică și legală.

Pentru toate aceste considerente, se impune respingerea recursului reclamantei ca fiind nefondat.

JUDECĂTOR,

Red.
12.12.2005